

Den 18. December - igen i Sydamerika

For 9 år siden var jeg også i Sydamerika og i 2 - 3 hæslige dage op til den 18.12 2009 var jeg huhej på vej hjemad til Danmark for at nå at se min far, der akut var blevet indlagt. Han døde desværre helt uventet den 18. december 2009 kun 79 år gammel.

Hans praktiserende læge havde desværre ikke været kvik nok til sit fag, så han fik den ellers ret logiske tanke (hvilket han også selv indrømmede), at sende min ret sejlivede far til en scanning, så en bristet aorta kunne være blevet opdaget i tide, opereret og med gode chancer for, at min far kunne have rundet de 107 år, som han havde lovet, han ville blive.

Her tilbage igen i Sydamerika i et helt andet land end for 9 år siden, mærker jeg igen de rejsedage for 9 år siden, som nogle af de mærkeligste dage i mit liv. Tiden dengang stod helt stille på en underlig hurtig måde imens jeg i et hylster nærmest var i konstant bevægelse i 2 - 3 dage for at nå hjem inden min far døde. Bent nærmest trak mig igennem de mange fly- og busture helt nede fra det lydligste Chile. Da vi endelig nåede Frankfurt viste jeg det var for sent, men nu kunne jeg i det mindste nå hjem og se ham.

Selv om det lyder mærkeligt, så var de 12 dage jeg var hjemme sammen med mine søskende, for at ordne alt der skule gøres, nogle ret fantastiske fine dage. Det var også det mest sindssyge vintervejr. Men lige netop den dag og kun den dag min far skulle bisættes, skinnede solen fra en skyfri himmel, sne og frost stod knivskarpt – det var en fin dag!

Her den 18. december 2018 retur i et helt andet Sydamerikansk land forsøger jeg at gøre den 18. december til en oplevelsesrig og fin dag. Det lykkedes!

Quito den 18. december. Ud af døren ved halv 9 tiden. Vi fangede en taxa, der kørte os til svævebanen, som skulle få os op i godt 4000 meters højde - en kold fornøjelse. Der oppe højt ud over byen gyngede jeg – en genial idé at stille en kæmpe gyngede helt der oppe.

På turen ned med svævebanen mødte vi Sarah og Andrew, et engelsk par som skulle suse igennem 5 Sydamerikanske lande i 7 uger i et stramt program. Vi fandt ud af, at vi kunne dele en taxa til "The middle of the world" – ækvator 0,00 punktet. Egentlig skulle vi slet ikke ha været derud i dag, men da muligheden opstod, greb vi den. Solen skinnede igen her nede i 2800 meters højde.

Først blev vi sat af ved den gule ækvator linje og monument, som man i rigtig mange år mente var ækvator 0 punktet. Men så opfandt nogle kloge hoveder en GPS. Så rykkede ækvatorlinjen lige et par hundrede meter til højre. Nu er ækvatorlinjen placeret helt nøjagtigt. Utroligt at man har kunnet beregne det så tæt på det rent faktiske 0,00 punkt uden GPS for herrens mange år siden.

Vi blev kun ganske kort tid ved den "fake" ækvatorlinje, da vi viste, at der fandtes en rød linje som var den ægte linje for "midten af jorden".

Taxamanden Ramiro kørte os videre til den ægte linje, hvor der også var en guidet tour. Her fik vi både lidt at vide om livet i indianerstammer der lavede skrumpehoveder, ækvator fakta og info om fine uld hatte som har til formål at give en god kropsholdning.

På selve ækvatorlinjen opfører vand, tyngdekraft og energier sig ret så pudsigt. F.eks. kan man balancere et rått æg i sin æggeskal på hovedet af et søm – man får et diplom, hvis det lykkedes, hvilket jeg lykkedes med (måske jeg skal forsøge igen der hjemme). Vand løber hver sin vej ud af afløbet på hver side af ækvatorlinjen, og lige på selve ækvatorlinjen drejer det ikke rundt på vej ud af afløbet, men suges direkte lige ud. Man vejer i øvrigt 2 kg. mindre lige midt på linjen end man normalt gør, og kroppen opfører sig spøjst, når man går på linjen med lukkede øjne.

En fin dag med gode oplevelse og masser af smil. I morgen er vi på farten igen. Vi skal ned sydover til næste stop – Loja og tjek ind på Izhcayluma.

Det her billede af Bent og mig er en julehilsen til Nor, vores barnebarn som ofte rækker tunge, når han bliver fotograferet 😊

